

Laia Aguilar

Wolfgang (buitengewoon)

Een jongen, een piano en
een reis die alles verandert

DE FONTEIN

I

Ik ben elf jaar oud en ik ben geen spons.

Porifera (de Latijnse naam voor sponzen) zijn de minst intelligente dieren in de onderwaterwereld. Ze hebben geen schedel, geen gedifferentieerd weefsel en geen neuronen. Dus als ik zeg dat ik geen spons ben, bedoel ik dat ik niet zo ben als de meeste mensen om mij heen, die een wat lager IQ hebben.

Ik noem ze ook wel leeghoofden. Of honderd min. Of doorsnee. Of normaal en gewoontjes. En dat is vrijwel iedereen die je in deze wereld tegenkomt.

Voor zover ik heb begrepen, heeft mijn zogenaamde vader alle kenmerken van een spons. Mijn moeder vertelde me een keer dat hij ons op een kwaai dag in de steek had gelaten, een actie die je alleen van een honderd min kunt verwachten...

Dus ik ben blij dat ik zelf geen honderd min ben.

Ik heb een IQ van 152, waardoor ik bijzonder goed in staat ben om de wereld te begrijpen.

Ik hou van wiskunde, wetenschap en muziek. En ik snap niet dat de kinderen uit mijn klas (beter gezegd: die duffe kinderen uit mijn klas) van die debiele dingen doen als gamen, stripboeken lezen en als idioten achter elkaar aan rennen in de pauze. En de leraren op school? Tja... Wat een saaie piefen, zeg. 'Jongens, sla je schrift maar open, dan beginnen we met het dictee.' 'Jongens, zoek online informatie over de planeet Neptunus.' Heeft een van hen zich ooit afgevraagd hoe we daar komen, bij de planeet Neptunus?

Gelukkig (beter gezegd: dankzij de intelligentie van een paar hoogbegaafde kinderen zoals ik) zal de mens vroeg of laat naar

Neptunus gaan en andere planeten verkennen. Maar uiteraard alleen als we de kans krijgen om onze kennis exponentieel te laten groeien. Want in dit land heeft men helaas geen aandacht en waardering voor intelligente kinderen zoals ik, iets wat wel het geval is op andere plekken in de wereld, zoals in Japan en Amerika. Maar in ons land... Het is gewoon een schande! We worden achteloos in één klas gezet met sponskinderen die de hele dag onzinnige dingen uitkramen.

Over onzinnige dingen gesproken, vandaag is mijn moeder overleden als gevolg van een inwendige bloeding. En ik... ik vraag me de hele tijd af waarom haar halsslagader ineens is gestopt met het aanvoeren van bloed, iets wat leidde tot een snelle en wisse dood.

Oma Matilde heeft me een net jasje aan laten trekken, en nu moet ik aldoor mensen begroeten die ik niet ken. Naast mijn oma en tante Berta is ook Mia gekomen, mijn muziklerares, samen met een paar vriendinnen die ik nooit eerder heb gezien.

Mijn oma fluisterde me in het oor dat oom Ciscu net is gearriveerd (die in Tona woont en die ik voor het laatst heb gezien toen ik nog klein was), met zijn tweede vrouw en een verre verwante. Maar de rest van de mensen... Die zeggen me helemaal niets. Zijn ze hier uit vriendschap of plichtsgevoel of om de schone schijn op te houden?

Over de dood wordt veel gesproken, vaak tot vervelens toe. Sommige religies willen ons doen geloven dat we op een dag naar de hemel gaan, terwijl we gewoon weggrotten in onze kist en door de wormen worden opgevreten. Of om het anders te zeggen: wanneer we het loodje leggen, gaan de cellen in ons lichaam kapot omdat ze geen zuurstof meer krijgen en dan worden ze afgebroken door bacteriën. Interessant genoeg sterven

onze neuronen (de cellen in onze hersenen) een minuut of drie nadat we overlijden, maar houden onze huidcellen het nog vierentwintig uur langer vol.

Mijn moeder is precies tweeëntwintig uur, twaalf minuten en vijftien seconden geleden gestorven, dus de cellen in haar huid zijn technisch gezien nog niet dood. Dat wil zeggen dat een twintigste deel van mijn moeder nog steeds hier is en vecht om te overleven.

Ik kijk even naar de kist en voel een vreemde rilling door me heen gaan.

Mijn moeder, met wie ik gisteren nog naar het strand ging, met wie ik naar 'Die Zauberflöte' van Mozart luisterde en met wie ik halverwege de ochtend een zoet broodje heb gegeten, ligt nu in die kist daar. *Nee! Nee! Dat kan ik niet verdragen!* De sopraan die voor mij staat, doet haar best om 'Ave Maria' ten gehore te brengen, maar ze zit er een halve noot naast. Hoe is het mogelijk? Hoe is het mogelijk dat ze iemand inhuren die alle essen vals zingt?

Ik kijk de sopraan recht aan, sta op en zeg tegen haar: 'Zo is het genoeg!'

Mijn oma vraagt me zachtjes en ietwat beschaamd: 'Waarom doe je dat nou?'

En ik antwoord dat een twintigste deel van mijn moeder dat geklooi gewoon niet verdient.

Na de begrafenis word ik door oma Matilde en tante Berta meegenomen naar het huis van de eerste om chocoladecake te eten. Alle zondagen van het jaar gaan (gingen) mijn moeder en ik naar mijn oma om van haar cake te genieten, en dan loste ik vergelijkingen op of speelde ik piano. Maar vandaag is het anders. Vandaag voel ik me... teleurgesteld. Mijn moeder heeft

me verlaten, en ik snap niet goed waarom. Bovendien heeft oma, die zegt dat ze telkens in haar ogen wrijft omdat er de hele tijd stofjes in komen, niet de cake gemaakt die ik gewend ben. Vandaag is hij minder zoet, minder zacht, minder alles.

Omdat ik geen zin heb om met wie dan ook te praten, besluit ik maar om piano te gaan spelen. De piano van oma Matilde klinkt minder mooi dan afgelopen woensdag. Al vind ik het nog steeds een geweldig instrument. En terwijl mijn oma en mijn tante over dingen praten die me niet boeien, speel ik 'Symfonie nummer 40' van Mozart. Met de demper, want oma wil niet dat ik lawaai maak.

Mijn moeder zegt altijd dat bij mij de muziek van binnen komt. Om die reden heeft ze me Wolfgang genoemd (van Wolfgang Amadeus Mozart). Want ze beweert (of beweerde) dat ik nog maar zeven maanden oud was toen ik in haar buik naar 'Die Zauberflöte' luisterde en me plotseling omdraaide om de hoge tonen beter te kunnen horen. En ze zei een keer tegen oma dat ze me had meegenomen naar de tent van het dorpsfeest van Tona toen ik twee was en dat ik daar tot drie uur 's nachts stond te dansen. Volgens mijn moeder kon ik op een gegeven moment niet meer en was ik zo moe dat mijn ogen gewoon dichtvielen... Maar kennelijk kon ik niet stoppen met dansen, alsof de muziek bezit van mij had genomen.

Tot ieders verrassing speelde ik op mijn derde al piano. En op mijn zesde was ik net als Mozart al in staat om mijn eerste stukken te componeren. En dat allemaal voor een groot deel dankzij Mia, mijn muziklerares, die daarnaast ook nog psycholoog is en een van de weinige mensen in de wereld die mij echt begrijpen.

Mia zegt vaak tegen mij dat ik me meer moet laten gaan en muziek niet als een wiskundeprobleem moet zien. En dan luister ik naar haar. Ik mag haar ook heel graag, maar ik moet toegeven dat Mia niet half zo goed speelt als ik nu. Misschien

omdat die arme vrouw maar een IQ van honderdtien heeft. Of misschien omdat ze muziek gewoon niet zo goed begrijpt als ik.

Terwijl ik op het punt sta om de symfonie te spelen, hoor ik op de achtergrond een gesprek dat me de stuipen op het lijf jaagt. Of dat me het bloed in de aderen doet stollen, als je dat een leukere uitdrukking vindt.

‘Waarom moet hij bij die smeerlap gaan wonen? Arm kind, dat was echt het enige wat-ie nog nodig had om helemaal in de put terecht te komen...’

Oma Matilde en tante Berta nemen me mee naar de serre en laten me een fotoalbum zien dat al behoorlijk oud is. Het zijn vooral kiekjes van mij met mijn moeder, mijn oma of mijn tante op allerlei verschillende plekken.

Mijn oma zegt altijd dat onze familie klein is, maar heel hecht. En ook al zijn we maar met weinig (vroeger hadden we ook nog een kat en een kanarie, maar die gingen helaas dood), niets of niemand gaat boven de liefde die we voor elkaar voelen.

Ik kijk naar een van de foto's waar ik met mijn moeder op sta en zie dat de randen ontbreken, net als bij de meeste afdrukken die je in het huis van mijn oma tegenkomt.

Een paar jaar geleden is ze begonnen met het weghalen van alles wat haar niet bevalt, want ze zegt dat foto's helemaal worden verpest als er andere mensen op te zien zijn. Vroeger was ze uren bezig met het afknippen van hoeken en achtergronden en stopte ze pas wanneer ze helemaal tevreden was. Maar inmiddels heeft ze een computerprogramma gevonden waarmee ze precies hetzelfde kan doen in veel minder tijd. Dus mijn slimme oma, die vroeger de boekhouding deed van een textielbedrijf, is intussen een expert in het gebruiken van dat programma. Niet slecht voor iemand van negenenzestig!

Ik richt mijn blik nog eens op de foto, op het gezicht van mijn moeder, die met een vertederde glimlach naar me kijkt. Ze is (was) een vrouw van gemiddelde lengte met een mager, haast sprietig lichaam, kastanjebruine ogen en prachtig haar. Objectief gezien kun je zeggen dat ze heel mooi was, hoewel ze in de loop der jaren enorme wallen kreeg en een gezicht zo grijs als de gangen op school.

Ik kijk nog een keer naar haar en voel een chemische reactie die wordt veroorzaakt door een van de neuronen in mijn hersenen. Ik krijg kramp in mijn maag, mijn hoofd is niet in staat om het te verwerken...

‘We moeten met je praten, Wolfgang,’ zegt oma Matilde terwijl ze me bij de hand pakt. Haar lip trilt en ik snap niet precies waarom. En tante Berta, die niet zo slim is als oma, want ik geloof dat ze niet eens haar school heeft afgemaakt, barst op eens in huilen uit.

‘We begrijpen het niet, lieverd,’ gaat oma verder. ‘Je moeder heeft schriftelijk laten vastleggen... dat jij bij je vader moest gaan wonen als haar iets mocht overkomen...’

Er ontstaat kortsluiting in mijn hersenen. ‘Maar ik heb helemaal geen vader!’ roep ik uit.

Oma en tante Berta knikken naar elkaar. ‘Wij snappen er ook niets van. Maar we moeten de wens van je moeder respecteren... Of we het nu leuk vinden of niet.’

‘Maak je niet druk, Wolfgang,’ voegt tante Berta eraan toe. ‘We zullen er altijd voor je zijn, wat er ook gebeurt.’

Ik zie in gedachten een foto vol storende mensen en bedenk dat ik het fijn zou vinden om dat computerprogramma net zo goed te kunnen gebruiken als mijn oma. Ik zou mijn zogenaamde vader afknippen en mijn moeder toevoegen en de kat en de kanarie en mijn oma en tante Berta... en iedereen die vroeger bij ons hoorde.

Nee. Hoelang ik er ook over nadenk, ik kan het gewoon niet geloven. Mijn moeder heeft een testament nagelaten, terwijl ze nog maar vijfenveertig was. En daar staat in dat ik, als haar ooit iets mocht overkomen, bij de man moet gaan wonen die zogenaamd mijn vader is. Had mijn moeder helemaal haar verstand verloren? Die uitdrukking, 'je verstand verliezen', gebruikte ze zelf regelmatig. Ze vond het leuk om zegswijzen te gebruiken. Maar goed, dat is een ander verhaal. Ik had het over haar testament. En nu blijkt opeens dat ik een vader heb die zich om mij wil bekommeren.

Maar waar was hij al die jaren, die zogenaamde vader van mij? Het schijnt dat hij Carles heet. Dus voortaan zal ik hem niet 'vader' noemen, maar 'meneer Carles'. Want een vader is (naar mijn mening) iemand die je opvoedt en die voor je zorgt, niet iemand die je alleen verwekt. En iemand die van je zou moeten houden. Al heb ik begrepen dat er er in de wereld ook veel ouders zijn die met hun kinderen onder één dak wonen, maar niet van ze houden of toch niet bijzonder veel...

Mijn moeder vertelde me op een dag dat meneer Carles en zij elkaar op een avond in de zomer hadden leren kennen, tijdens het dorpsfeest van Tona, en dat ze toen bij elkaar in bed zijn beland. Jakkas. Als ik eraan denk, moet ik al kokhalzen en komen de gehaktballetjes naar boven die ik halverwege de ochtend naar binnen heb gewerkt. Zoenen en knuffelen vind ik weerzinwekkend en onhygiënisch vanwege alle bacteriën die dan worden uitgewisseld. Dus ik denk dat ik het ga toevoegen aan mijn lijst met nutteloze dingen, dat wil zeggen: dingen die grote en kleine mensen doen en die werkelijk nergens goed voor zijn.

Tot nu toe heb ik dit erop gezet:

LIJST MET NUTTELOZE DINGEN

Middagdutjes.

Romans lezen.

Op vaste tijden lunchen en avondeten.

Dictees.

Zoenen en knuffelen.

Zeggen dat je van iemand houdt.

Als ik me voorstel dat mijn moeder en meneer Carles elkaar zoenden en knuffelden, voel ik voornamelijk afschuw. Maar goed, mijn moeder en die vent hebben blijkbaar de nacht met elkaar doorgebracht en toen is zij zwanger geraakt. Dat was een grote verrassing, en mijn moeder wist niet of ze er blij mee moest zijn of niet. Maar al gauw begon ze het een leuk idee te vinden om een kind te krijgen, en dat ben ik dus. Ze ging toen met meneer Carles praten en zei tegen hem dat ze me wilde houden en dat hij niet voor mij hoefde te zorgen. Meneer Carles verdween vervolgens van het toneel en mijn moeder en ik wisten het prima met z'n tweeën te redden.

We lopen over straat terwijl ik aan de gehaktballetjes denk die weer naar boven dreigen te komen. Ik zie tante Berta en mijn oma naar een man wijzen die verderop staat te wachten.

'Dat is hem,' zegt oma Matilde met een dun stemmetje.

Ik kijk naar de man en kan niet geloven dat die vent daar mijn zogenaamde vader is. Als ik hem moest beschrijven, zou ik het min of meer als volgt doen:

LIJST MET KENMERKEN VAN MENEER CARLES

Ongeveer vijfendertig jaar oud.

Lang, met een paardenstaart, slecht geschoren, stevige biceps.

Niet knap en niet lelijk (al vind ik hem eerder lelijk).

Hij heeft drie ringetjes in zijn rechteroor.

Hij ziet er een beetje verloren uit en kijkt de hele tijd om zich heen.

Hij draagt een T-shirt vol gaten met de tekst:

THE REVOLUTION DAY.

En bovenal: HIJ ZIET ER TOTAAL NIET UIT ALS EEN VADER.

We lopen met z'n drieën langzaam naar hem toe en tante Berta en mijn oma trekken een vreemd gezicht. Dodecafonische muziek dringt door tot de neuronen van mijn hersenen, wat ertoe leidt dat ik begin te trillen.

'Hallo,' zegt hij tegen mij.

'Goeddag, meneer Carles,' antwoord ik en ik geef hem een hand.

Ik weet meteen wat ik nog meer op mijn lijst met nutteloze dingen kan zetten:

LIJST MET NUTTELOZE DINGEN

...

Mijn vader.

We rijden in doodse stilte met de auto naar het huis van meneer Carles. Tante Berta (die naar mijn mening ietwat beperkt is) begint over het weer. 'Het lijkt erop dat het een mooie dag wordt, of niet?' Ik vraag me vaak af waarom mensen die normaal en gewoontjes zijn altijd van die saaie verhalen ophangen die nergens heen gaan. Zou het niet veel interessanter zijn om bijvoorbeeld nergens over te praten? Of om lekker te gaan zwammen? Of om een inwendige monoloog te houden?

Ik snap het niet, die behoefte om te communiceren, en zeker niet als we totaal niet geïnteresseerd zijn in degene die we tegenover ons hebben. Is het een kwestie van beleefdheid? Maar wie heeft dat dan uitgevonden, al die beleefdheidsregels?

Op school kom ik dikwijls in de problemen omdat ik er niet mee akkoord ga dat er in de maatschappij allerlei stompzinige regels gelden die zijn verzonnen door veel te normale en gewone mensen. Dat overkwam me bijvoorbeeld bij mevrouw Sònia. Op een dag vroeg ze mij waarom ik niet wat meer mijn best deed om een goede band met mijn klasgenoten op te bouwen, door met ze te praten en naar ze te luisteren. Ik gaf echter geen antwoord op haar vraag. 'Waarom zeg je niets, Wolfgang?' vroeg ze mij. En toen zei ik maar dat ik daar totaal geen zin in had. Mijn gedrag (dat overigens volstrekt beleefd was) leidde ertoe dat mijn moeder met haar moest gaan praten en mij tegenover het halve lerarenkorps begon te verdedigen. En dat allemaal vanwege mijn recht om op intelligente wijze te zwijgen.

Meneer Carles kijkt in de achteruitkijkspiegel naar mij en trekt zijn neus op. 'Hoe is het met je, Wolfgang?' vraagt hij. 'Wat ben je al groot, zeg.'

'Ja, meneer Carles,' antwoord ik.

'En hoe gaat het met de piano? Ik heb gehoord dat je echt een talent bent.'

'Ja, meneer Carles.'

'En je haalt goede cijfers op school, toch?'

'Ja, meneer Carles.'

'Je mag gewoon Carles tegen me zeggen, hoor...'

'Nee, meneer Carles.'

Een stilte van twee minuten terwijl we door een oranje stoplicht rijden en zes voetgangers passeren.

Mijn tante en mijn oma weten niet wat voor gezicht ze moeten opzetten. En dan zie ik dat oma naar meneer Carles kijkt alsof hij een seriemoordenaar is. Ze vindt het verschrikkelijk

om me bij hem te moeten achterlaten, dat is wel duidelijk.

Wanneer we eindelijk in zijn appartement zijn (als je dat hondenhok van hem echt een appartement wilt noemen), zet ik mijn tas op de grond naast een oude stofzuiger en vraagt meneer Carles aan mijn oma en tante of ze een kopje thee willen. Mij biedt hij een stuk brood met chocopasta aan, maar ik zeg dat je van chocola plak op je tanden krijgt en dat je het daarom beter niet kunt eten.

‘Loop even met me mee, dan zal ik je alles laten zien,’ zegt hij op een joviaal toontje tegen mij.

Dus ik volg hem om de vertrekken te bezichtigen van dat minuscule optrekje, alsof ik een robot ben. Het bestaat uit een kleine huiskamer van ongeveer tien vierkante meter met een kleine bank en een tv, een keuken met een ontbijtbar en een koelkast vol blikjes bier zonder alcohol, een badkamer met drie gebarsten tegels en een roestig ligbad, een tamelijk grote slaapkamer voor meneer Carles waar twee overhemden op de grond liggen en tot slot mijn eigen kamer: een ruimte van een paar vierkante meter met een bureautje, een bed en een balkon met verdorde geraniums dat uitkijkt over de straat.

Even later zitten we met z’n viereen rond een tafel en zie ik meneer Carles een snelle blik op mij werpen.

‘Maak je geen zorgen, Wolfgang,’ zegt oma Matilde. ‘Ik woon misschien niet om de hoek, maar ik zal je regelmatig opzoeken. En elke zondag mag je naar mij toe komen om yoghurtcake te eten.’

Ik besluit om niet te praten. Dat kan ik ook niet.

‘Je hoeft ons maar te bellen als je iets nodig hebt. Wanneer dan ook,’ voegt tante Berta eraan toe. ‘Je zult het prima naar je zin hebben bij je vader.’

‘Maar jullie zeiden: “Arm kind, dat was echt het enige wat-ie nog nodig had om helemaal in de put terecht te komen...”’

Mijn oma en mijn tante wisselen een ongemakkelijke blik

uit en meneer Carles bijt op zijn nagels alsof het een klein kind is.

‘Je moet niet alles letterlijk nemen, Wolfgang,’ zegt oma, die niet weet waar ze kijken moet.

‘Maar jullie zeiden...’

‘Dat was gewoon bij wijze van spreken,’ merkt tante Berta op. ‘Als ik zeg: “Die jongen sterft van de honger,” wil dat toch ook niet zeggen dat-ie dadelijk doodgaat.’

‘Nou, voor mij wel.’

‘Wolfgang, alsjeblijft. We hebben deze discussie al duizendmaal gevoerd.’

‘Maar ik snap nog steeds niet waarom jullie zeiden dat ik helemaal in de put terecht zou komen. De eerste vraag is namelijk: waar is die put? En waarom zou ik erin vallen? En kan ik dan niet zwemmen?’

‘Wolfgang, hou op! Je bent zo intelligent, maar toch moet je bij jou soms de kleinste dingen uitleggen.’

Mijn oma en mijn tante begeven zich naar de deur en op het allerlaatste moment pakt oma me stevig vast, alsof ze me fijn wil knijpen. Dan zie ik dat ze in haar oog wrijft, en ze zegt dat er een stofje in is gekomen, een stofje dat kennelijk heel erg irriteert...

En vervolgens blijf ik alleen achter. Bij meneer Carles!

Ik haal mijn kleren uit mijn tas en sorteer ze netjes op stof en kleur, en wanneer ik klaar ben, vraagt meneer Carles of ik een tussendoortje wil. Het spreekt voor zich dat ik zeg dat ik niets hoef. Ten eerste omdat ik het absurd vind om op vaste tijden te moeten eten (een van de vele dingen die mensen uit gewoonte doen) en ten tweede omdat ik inmiddels vreselijk honger heb gekregen en eigenlijk liever meteen wil avondeten.

Dus ik trek de koelkast open, gooi de vieze dingen weg die meneer Carles in de loop der jaren heeft opgeslagen en pak een paar eieren, want ik wil dat hij een tortilla voor me bakt zoals mijn moeder op maandag altijd deed.

LIJST MET GERECHTEN DIE MIJN MOEDER VOOR ME MAAKTE

(steevast op het moment dat ik dat wilde, uiteraard)

MAANDAG: Soep en tortilla.

DINSDAG: Pasta met tomatensaus en kip.

WOENSDAG: Groente en vis.

DONDERDAG: Pizza.

VRIJDAG: Cubaanse rijst en nog eens vis.

ZATERDAG: Dan kan ik ieder gerecht van de week nog een keer eten (op het tijdstip dat ik heb vastgesteld, uiteraard).

ZONDAG: Linzen met vlees.

Meneer Carles kijkt naar me alsof ik een buitenaards wezen ben, maar zegt dat het goed is. Hij zal gelijk een tortilla voor me maken en samen met mij avondeten, hoewel het nog maar zeven uur 's avonds is en de meeste mensen hier pas veel later aan tafel gaan.

Tijdens het eten voeren we het volgende gesprek:

'Vind je het een leuk appartement, Wolfgang?'

'Nee,' antwoord ik.

'Het is kleiner dan je verwacht had, of niet?'

'Ja, en het is vies.'

'O...' Hij slikt in slow motion een stukje tortilla door. 'Het appartement van je moeder was zeker heel mooi?'

'Ja.'

'Was het groot?'

'Nee, maar daar woonde ik tenminste bij mijn moeder.' Ik stop een stukje brood in mijn mond.

'Ik weet dat het moeilijk voor je is, Wolfgang,' gaat hij verder.

'...'

'Maar dat is het ook voor mij.'

'...'

'Het overlijden van je moeder was... Ik bedoel dat het voor ons allebei een bijzondere situatie is... En we zullen ons best moeten doen om op een fijne manier samen in één huis te wonen.'

'...'

'Maar ik ben ervan overtuigd dat als we allebei van goede wil zijn...'

Het gesprek begint me te vervelen, dus ik besluit om voor wat meer actie te zorgen. 'Wat doe jij eigenlijk?' vraag ik hem.

'Hoe bedoel je?'

'Wat is je beroep? Wat voor werk doe je?'

'Tja, ik... ik heb van alles gedaan. Ober, pizzakoerier, krantenbezorger. Op dit moment werk ik als monteur voor een bedrijf dat verwarmingsinstallaties onderhoudt.'

'Ben je nooit naar de universiteit gegaan?'

'Nee...'

'Aha!!!'

'Wat wil dat zeggen, "Aha"?''

'Daarom heb je geen boeken in huis, toch?'

'Boeken leen ik bij de bibliotheek, wanneer ik tijd heb.'

'Daar geloof ik niks van. Wat was het laatste boek dat je hebt gelezen?'

'Eh...'

'Zie je wel? Je hebt al een eeuwigheid niet meer gelezen. En je leert vast en zeker ook niets. Wat voor opleiding heb jij eigenlijk, alleen middelbare school?'

'Luister eens, bro, ik wil niet dat je op die toon tegen me praat...'

'Bro? Dat is een Engels woord. Wil je bewijs? Waar heb je een woordenboek?'

‘Dat zal ik je zo geven.’

‘Hoeft niet, ik weet het wel uit mijn hoofd.’ Ik leg uit: ‘Bro is een afkorting van *brother*...’

‘Het eten begint op te spelen. Ik ga een voetbalwedstrijd kijken...’

‘Dat is ook niet correct! Het is namelijk je maag die opspeelt.’

‘Ik ga naar de huiskamer om voetbal te kijken, Wolfgang. Als je iets nodig hebt, weet je me te vinden.’

En terwijl meneer Carles de tv aandoet om voetbal te kijken (wat een flauwekul zeg, dat voetbal, met al die schreeuwende mannen), ga ik naar eigen smaak mijn nieuwe kamer inrichten.

Als eerste geef ik mijn muziekboeken een goed plekje: Bach, Beethoven, Mozart, Vivaldi, Béla Bartók... Vervolgens de mappen met de partituren die ik heb geschreven. Mijn composities dus. Daarna de verschillende woordenboeken: Catalaans, Spaans, Engels, Frans, Italiaans en Chinees (want ik ben vorig jaar met Chinees begonnen). Daarna de knuffelschildpad die mijn moeder een paar jaar geleden voor me heeft gekocht. En tot slot haal ik mijn astronautenpak tevoorschijn. De helm leg ik op het bed. Daarna zet ik het raam open en richt ik mijn blik op de hemel om de Grote Beer te zoeken.

Ik weet niet wat ik heb, maar ik begin me benauwd te voelen. Ik bestudeer het vertrek en besef dat er iets ontbreekt. Schreeuwend loop ik de kamer uit: ‘Ik wil mijn piano!’

Ik haast me naar de huiskamer en zeg tegen meneer Carles dat ik zonder mijn piano niet spelen kan, niet leven kan. Want die piano heb ik van mijn moeder gekregen, en zonder mijn instrument... kan ik gewoon niet bestaan!

Meneer Carles staat op van de bank en ziet dat ik zweet en over mijn hele lijf begin te trillen. Dus besluit hij tot actie over

te gaan. Hij legt zijn hand op mijn schouder om me te troosten, maar ik begin meteen te gillen: 'Raak me niet aan!' Ik hou er namelijk niet van als mensen aan me komen, behalve als het mijn moeder is of oma Matilde of tante Berta (zij als laatste, afhankelijk van het moment en de omstandigheden). Dus ik deins terug en kijk naar hem alsof hij een terrorist is.

'Rustig maar, Wolfgang,' zegt hij, hoewel hij zelf ook nerveus begint te worden. 'Zou het helpen om te gaan slapen? Dan halen we morgen je piano wel op?'

'Nee. Ik heb hem nu nodig, nu, nu, nu!'

'Oké, ik zal je oma even bellen. Waar zeg je dat die piano staat?'

'Ik heb hem gekregen van mijn moeder, maar hij staat bij mijn oma.'

'Oké, oké, maar probeer een beetje rustig te blijven.'

'Dat zal ik doen als je niet de hele tijd het woord "oké" gebruikt. Ken je geen synoniemen of zo? "Goed" bijvoorbeeld.'

'Goed, wat is het nummer van je oma?'

'629371808.'

'Prima, ik bel haar meteen. Rustig maar. Ik bedoel: maak je niet druk. Oké? Goed?'

Ik moet toegeven dat meneer Carles (die ik helemaal niet ken en die me ook helemaal niet kan schelen) daadkrachtig te werk gaat. Hij belt oma Matilde om aan mijn wens te voldoen en gaat dus gelijk over tot harde actie. Mijn hart komt enigszins tot bedaren. Vervolgens belt hij een vriend van hem die verhuizer is om te vragen of hij onmiddellijk een piano kan vervoeren.

Na een tijdje hoor ik de intercom terwijl ik door de huiskamer loop te ijsberen. Ik kijk uit het raam. Beneden zie ik de piano die ik van mijn moeder heb gekregen tussen allemaal auto's staan. Iets verderop doet een hond zijn behoefte.

'Waar ga je die piano in godsnaam neerzetten?' schreeuwt de vriend van meneer Carles, die Paco blijkt te heten. 'Je hebt

helemaal geen plaats in dat konijnenhok van jou!’

‘Zet ’m daar nou maar neer, dan proberen we hem op te hij-sen,’ antwoordt meneer Carles.

Na een paar minuten slagen de twee mannen erin de piano met behulp van een katrol naar binnen te krijgen, via het raam van de slaapkamer van meneer Carles. Vervolgens duwen ze hem naar de huiskamer, en daarna proberen ze het instrument in mijn kamer neer te zetten, maar... mijn hemel! Het appartement is zo klein dat de piano niet door de deur kan.

En daarom staat-ie dus hier, midden in de minuscule en donkere huiskamer, die al behoorlijk afgeladen was en nu helemaal op een rommelhok lijkt.

In de keuken hoor ik meneer Carles een blikje bier opentrekken terwijl hij een vloek slaakt die ik niet versta.

Ik ben inmiddels wat kalmer en ga achter de piano zitten. Ik zet mijn voeten op de pedalen, mijn vingers licht gebogen op de toetsen en... aaah... Deze nacht zal ik in elk geval rustig kunnen slapen.

www.uitgeverijdefontein.nl

Oorspronkelijke titel: *Wolfgang (extraordinari)*

Verschenen bij Columna Edicions Llibres i Comunicació, S.A.U.

© Laia Aguilar Sariol, 2017

By agreement with Pontas Literary & Film Agency and Columna Edicions.

Voor deze uitgave:

© 2026 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Hendrik Hutter

Omslagillustratie: Martijn van der Linden

Omslagontwerp: Nanja Toebak

Grafische verzorging: Crius Group

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan.

Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining niet toegestaan.

ISBN 978 90 261 8297 6

ISBN e-book 978 90 261 8298 3

NUR 284